

[Ministeren for udenrigsøkonomi.]

anvende den artikel, som forudsætter, at man inden for den nuværende Romtraktat beslutter i de enkelte regeringer og parlamenter at følge en koordineret og fælles politik. Eller man kan, hvis man bliver enig om det, foreslå, at man går så vidt, at man opbygger et overnationalt organ.

Hvis det sker, vil der blive tale om fornyet suverænitetsafgivelse. Og hvis der bliver tale om noget sådant, forudsætter det for det første, at alle lande — hvor mange vi nu bliver, men hvis det bliver alle de ansøgende plus de nuværende: alle ti lande — går ind for, at man skal opbygge et sådant overnationalt organ, og går ind for det i Ministerrådet, og at man dernæst gennemfører de bestemmelser, de enkelte lande statsretligt har i deres grundlove, og det vil for vort vedkommende sige, at vi gennemgår den samme procedure, som vi i øjeblikket drøfter vedrørende tiltrædelse af Romtraktaten. Der skal altså $\frac{5}{6}$ s majoritet til her i denne sal, eller hvis det ikke opnås, skal det vedtages ved en folkeafstemning.

Det mener jeg at jeg mange gange har forklaret også hr. Morten Lange og hans forgængere som ordførere for SF. Det er stadig det, der er situationen. Vi har ikke forpligtet os til videregående suverænitetsafgivelse og kan ikke forpligte os til noget sådant, medmindre vi her i denne folketingsal gennemfører nøjagtig den samme procedure, som vi nu skal gennemføre.

Så siger hr. Morten Lange, at det fremgår af den nuværende Romtraktat — hr. Morten Lange nævnte artiklerne 105-108, man kunne gå helt ned til 103-108, det gjorde hr. Morten Lange måske også — at der dér er tale om suverænitetsafgivelse. Men det er en misforståelse. Der er ikke tale om, at artiklerne 103-108 er udtryk for nogen form for suverænitetsafgivelse, idet der er bestemmelser, der kræver enstemmighed, og der er bestemmelser, som udelukkende har til hensigt at virke vejledende for de enkelte regeringer og de enkelte landes lovgivende forsamlinger, og det er i disse forsamlinger, man træffer beslutning. Der er ikke én af disse artikler, der indeholder krav om suverænitetsafgivelse eller undergivelse af noget overnationalt organ.

Det, der er sket, er, at på grund af de valutaproblemer, der opstod sidste år, er

man ikke kommet ret langt selv ikke med det, der blev besluttet vedrørende de første tre år. Men i mandags havde vi i Bruxelles — og det spurgte hr. Nyboe Andersen om — et forberedende møde, hvor de ti landes ministre, de seks nuværende medlemslandes og de fire ansøgende landes ministre, havde lejlighed til at give udtryk for én efter én, hvad der for de enkelte lande var deres formål og ønske vedrørende en økonomisk og monetær union.

Dér var det bemærkelsesværdigt, at der var enighed om, at man måtte gå temmelig langt, hvad angår en valutærisk ordening. Fra dansk side havde jeg den ære at give udtryk for, at vi ville gå meget langt; vi ønskede, at man opnåede en så vidtgående ordening på dette område som overhovedet muligt, vi ville meget gerne gå med til at fastlåse valutakurserne sådan, at man overhovedet ikke kunne bevæge sig. Så langt er andre lande ikke enig med os, men man har nu allerede opnået enighed om en ret vidtgående fastlægning af valutakurserne og et princip, hvorefter de enkelte lande ikke egenmægtigt kan ændre disse valutakurser. Det må helt klart være i dansk interesse, at noget sådant sker, og derfor må det også være noget, vi fortsat må arbejde for at man fortsætter med at udbygge, helst også på global basis i samarbejde med lande uden for fællesmarkedet.

Men her har vi altså et eksempel på, at de lande, der har indgået et samarbejde i fæltesmarkedet, kan opnå resultater, inden man kan opnå det på global basis, og det er efter min mening et godt eksempel på, at fællesmarkedet er et praktisk værktøj i retning af videregående samarbejde end det, man i øvrigt kan opnå i de store eksisterende globale institutioner.

Der er derimod ikke tale om, at der fra nogen side blandt disse ti landes repræsentanter var forslag om, at man skulle fastlåse f. eks. konjunkturpolitikken, finanspolitikken eller pengepolitikken. Ikke ét lands repræsentant fremlagde et sådant forslag, og jeg tror, det er almindelig erkendt, at den eneste fornuftige måde, der kan bringes i anvendelse, er, at man bringer oplysninger om sin egen konjunkturpolitik, at man bringer oplysninger om sit eget lands budget og dets bestanddele, at man sørger for at koordinere politikken på frivillig grund, og at